

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 4Cob/220/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1116225660
Dátum vydania rozhodnutia: 20. 08. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Dana Šiffalovičová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2020:1116225660.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Dany Šiffalovičovej a členiek senátu JUDr. Eleny Kúšovej a JUDr. Tatiany Pastierikovej v právnej veci žalobcu: INVESTMENTS NOMINEES INC., založená a existujúca podľa práva štátu Delaware, Spojené štáty americké, 113 Barksdale Professional Center, Newark, DE 19711-3258, Delaware, Spojené štáty americké, zastúpený: TaylorWessing e/n/w/c advokáti s. r. o., Panenská 6, 811 03 Bratislava, IČO: 35 905 832, proti žalovanému: TECHNOPOL SERVIS, a.s., Panenská 6, 811 03 Bratislava, IČO: 35 700 840, zastúpený: AK Castiglione s. r. o., Námestie Martina Benku 10, 811 07 Bratislava, IČO: 51 635 046, za účasti intervenienta na strane žalovaného: O.. M. W., F..Č.. XXXXXX/XXX, U. XX, XXX XX N., zastúpený: slc partners s.r.o., Hviezdoslavovo námestie 16, 811 02 Bratislava, IČO: 47 246 634, o určenie neplatnosti uznesenia mimoriadneho valného zhromaždenia, o odvolaní intervenienta na strane žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Bratislava I č.k. 31Cb/184/2016-581 zo dňa 02.07.2019, takto

rozhodol:

I. Krajský súd v Bratislave odvolanie intervenienta na strane žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Bratislava I č.k. 31Cb/184/2016-581 zo dňa 02.07.2019 v časti proti I. výroku odmieta.

II. Krajský súd v Bratislave rozsudok Okresného súdu Bratislava I č.k. 31Cb/184/2016-581 zo dňa 02.07.2019 v časti II. a III. výroku potvrdzuje.

III. Žalobca má proti intervenientovi na strane žalovaného právo na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie I. výkonom návrh na prerušenie konania zamietol. II. výkonom určil, že všetky uznesenia mimoriadneho valného zhromaždenia žalovaného (uznesenie č. 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7), ktoré sa konalo dňa 02.12.2016 o 9:00 hod. na notárskom úrade JUDr. Miloslava Kováča, so sídlom Zámocká 6, 811 01 Bratislava, Slovenská republika, sú neplatné. III. výkonom žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania vo výške 100 % voči žalovanému a intervenientovi na strane žalovaného s tým, že o výške náhrady trov konania žalobcu rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že žalobca sa žalobou doručenou súdu dňa 08.12.2016 domáhal, aby súd určil neplatnosť uznesení mimoriadneho valného zhromaždenia žalovaného, ktoré sa konalo dňa 02.12.2016 o 9:00 hod. na notárskom úrade JUDr. Miloslava Kováča, a to uznesenie č. 1, ktorým mimoriadne valné zhromaždenie schválilo zvolenie M. W. za predsedu mimoriadneho valného zhromaždenia, za zapisovateľa O.. M. W., a za overovateľov zápisnice O.. V. Š. a M.. R. M.; uznesenie č. 2, ktorým mimoriadne valné zhromaždenie schválilo 100 % prítomných hlasov zmenu sídla spoločnosti z doterajšej adresy sídla: Kutlíkova 17, 852 50 Bratislava, na novú adresu sídla: Hurbanovo námestie

7, 811 03 Bratislava; uznesenie č. 3, ktorým mimoriadne valné zhromaždenie 100 % hlasov prítomných schválilo zmenu počtu členov predstavenstva spoločnosti na najmenej jedného člena, t.j. zmenu znenia bodu 23.2. stanov spoločnosti; uznesenie č. 4, ktorým mimoriadne valné zhromaždenie schválilo 100 % hlasov prítomných úplné znenie stanov spoločnosti; uznesenie č. 5, ktorým mimoriadne valné zhromaždenie schválilo 100 % hlasov prítomných odvolanie L.. A. N. z funkcie predsedu predstavenstva, a to ku dňu prijatia tohto rozhodnutia; uznesenie č. 6, ktorým mimoriadne valné zhromaždenie schválilo 100 % hlasov prítomných odvolanie A. A. z funkcie podpredsedu predstavenstva, a to ku dňu prijatia tohto rozhodnutia; uznesenie č. 7, ktorým mimoriadne valné zhromaždenie schválilo 100 % hlasov prítomných ustanovenie O.. M. W. do funkcie predsedu predstavenstva, a to ku dňu prijatia tohto rozhodnutia. Žalobca popísal postavenie strán konania tak, že žalovaný je slovenská akciová spoločnosť, ktorého akcionárom je žalobca vlastníci listinné akcie na meno s celkovou menovitou hodnotou 1.842.267 eur; a TRICORN INVESTMENTS LIMITED vlastníci listinné akcie na meno s celkovou menovitou hodnota akcií 331.943 eur, pričom za majoritného akcionára žalovaného sama seba považuje pani W. A., ktorá vyhlasuje, že vlastní listinné akcie žalovaného na meno v celkovej menovitej 1.842.267 eur (ďalej „pôvodné akcie“), a to na základe skutočnosti, že má v neoprávnenej držbe pôvodné akcie, ktoré odcudzila z trezoru žalovaného a svoje identifikačné údaje doplnila do biankorubopisov pôvodných akcií bez právneho dôvodu a bez súhlasu žalovaného na prevod akcií v zmysle stanov. Dodal, že z trezoru žalovaného boli odcudzené aj listinné akcie na meno v celkovej menovitej 331.943 eur (ďalej „pôvodné akcie 2“). Keďže listinné akcie žalovaného neboli v držbe legitímnych akcionárov, predstavenstvo žalovaného na deň 16.06.2016 zvolalo mimoriadne valné zhromaždenie na notárskom úrade JUDr. Šikutovej, na ktorom bolo prijaté rozhodnutie o zmene stanov 100 % hlasmi všetkých akcionárov, v dôsledku ktorej sa zmenil počet a menovitá hodnota akcií žalovaného. Súčet menovitej hodnoty všetkých pôvodných akcií a menovitých hodnôt nových akcií zostal rovnaký a predstavuje sumu 2.174.210 eur. Dňa 01.07.2016 vyhlásilo predstavenstvo v súlade s čl. 6.4. stanov pôvodné akcie a pôvodné akcie 2 za neplatné a žalovaný akcionárom - žalobcovi a TRICORN INVESTMENTS LIMITED vydal bezodplatne nové akcie. Žalovaný informáciu o vydaní nových akcií a vyhlásení pôvodných akcií a pôvodných akcií 2 za neplatné zverejnil v Obchodnom vestníku a nové rozdelenie akcií bolo zapísané do Obchodného registra SR. K priebehu napadnutého mimoriadneho valného zhromaždenia dňa 02.12.2016 žalobca uviedol, že sa o ňom dozvedel dňa 07.12.2016 na základe zmeny zápisu predstavenstva a sídla žalovaného v Obchodnom registri vykonaného ku dňu 06.12.2016. Poukázal na to, že na napadnutom valnom zhromaždení sa ako vlastníci pôvodných akcií prezentovala spoločnosť AAROW, s.r.o., konajúca prostredníctvom pána O.. M. W., ktorá pôvodné akcie mohla získať do neoprávnenej držby od pani A.. Namietal, že mimoriadne valné zhromaždenie dňa 02.12.2016 nebolo zvolané oprávnenými osobami, nezákonne odvolaní členovia predstavenstva ani legitímni akcionári nemali vedomosť o konaní tohto mimoriadneho valného zhromaždenia a nezúčastnili sa ho. Uviedol, že AAROW, s.r.o. nemohol pôvodné akcie nadobudnúť, keďže žalobca bol až do mimoriadneho valného zhromaždenia v júni 2016 vlastníkom pôvodných akcií, ktoré nikdy nepreviedol a následne je vlastníkom akcií, ktoré nahradili pôvodné akcie; AAROW, s.r.o. nemohol od pani Pávkovej nadobudnúť pôvodné akcie, nakoľko pani A.Á. pôvodné akcie nikdy nevlastnila; na základe mimoriadneho valného zhromaždenia v júni 2016 boli pôvodné akcie vyhlásené za neplatné; TRICORN INVESTMENTS LIMITED ako minoritný akcionár sa na mimoriadnom valnom zhromaždení nezúčastnil, nakoľko mu nebola doručená pozvánka. Mal preto za to, že AAROW, s.r.o sa nemohol stať vlastníkom pôvodných akcií a nie je akcionárom žalovaného. Namietal, že AAROW, s.r.o. samého seba potvrdil za akcionára žalovaného bez relevantných dokumentov, čím odňal žalobcovi možnosť vykonávať svoje práva z akcií a zároveň protizákonne ovládol žalovaného, ktorého majetok začal okamžite rozpredávať.

Žalovaný namietal, že žalobca ako bývalý akcionár nie je aktívne vecne legitimovaný na podanie takéhoto návrhu, nakoľko sa ho žiadne z rozhodnutí mimoriadneho valného zhromaždenia netýka, neexistuje žiadna súvislosť medzi postavením žalobcu ako bývalého akcionára žalovaného a napadnutými uzneseniami mimoriadneho valného zhromaždenia. Uviedol, že predmetné mimoriadne valné zhromaždenie prebehlo v súlade so zákonom, neboli porušené stanovy ani iné dokumenty spoločnosti, ani práva žalobcu. V ďalšom vyjadrení poukázal na rozsudok Okresného súdu Bratislava I č.k. 30Cb 3/2017-304 zo dňa 08.08.2017.

Dňa 18.04.2019 súdu prvej inštancie oznámil vstup intervenienta na strane žalovaného do konania O.. M. W.. Namietal, že žalobca nie je aktívne vecne legitimovaný na podanie žaloby. Navrhol prerušenie konania do právoplatného skončenia konania vedeného na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 30Cb 3/2017, nakoľko určenie, kto je akcionárom žalovaného je kľúčové pre osvedčenie aktívnej vecnej legitímácie žalobcu v tomto konaní a prejudiciálne posúdenie tejto otázky konajúcim súdom a prípadné opačné rozhodnutie, môže spôsobiť vysokú mieru právnej neistoty v právnych vzťahoch strán konania.

Na základe námietok strán súd prvej inštancie uznesením č.k. 31 Cb 184/2016-488 zo dňa 29.04.2019 pripustil vstup intervenienta na strane žalovaného do konania.

K návrhu intervenienta na strane žalovaného na prerušenie konania do právoplatného skončenia konania sp. zn. 30Cb 3/2017 súd uviedol, že v prípade otázok týkajúcich sa platnosti uznesení mimoriadneho valného zhromaždenia je konajúci súd v tomto konaní jediným, ktorý môže danú otázku posúdiť. V prípade otázky ničotnosti právnych aktov, ktoré by mohol posúdiť akýkoľvek súd, poukázal na to, že táto otázka nebude predmetom prieskumu v konaní sp. zn. 30 Cb 3/2017, keďže pre rozhodnutie o predmete žaloby v danom konaní nebude podkladom posúdenie otázky platnosti, prípadne ničotnosti právnych aktov prijatých na mimoriadnom valnom zhromaždení dňa 02.12.2016. S poukazom na uvedené vyslovil názor, že obe otázky je možné vyriešiť komplexne práve v tomto konaní. S ohľadom na štádium predmetného konania, keď žaloba o určenie neplatnosti uznesení mimoriadneho valného zhromaždenia bola podaná skôr a súd prvej inštancie v predmetnej veci už aj pojednával (na rozdiel od súdu v konaní sp. zn. 30Cb 3/2017), dospel súd k záveru, že nie je dôvod na prerušenie predmetného konania. Uviedol, že jednou z otázok, ktorou sa musí pre posúdenie aktívnej vecnej legitímácie zaoberať je určenie, kto je akcionárom spoločnosti žalovaného a keďže ide o otázku predbežnú, ktorú je oprávnený súd skúmať aj v tomto konaní a ktorej vyriešenie môže priniesť právnu istotu do vzťahov medzi stranami konania, zamietol návrh intervenienta na prerušenie konania.

Súd prvej inštancie vec právne posúdil podľa ustanovení § 132 ods. 1, § 191 ods. 1, § 193, § 215 ods. 1, § 218 ods. 1, § 255 ods. 1, § 262 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“), § 261 ods. 6 písm. a), § 131 ods. 1, 2, 3, 4, § 183, § 156 ods. 4, 5, 6, 7, 9, § 184 ods. 1, 2, 3, § 173 ods. 1 písm. d), § 187 ods. 1 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník (ďalej len „OBZ“), § 19 ods. 1, § 20, § 21 ods. 1, § 30 ods. 3, 4 zákona č. 566/2001 Z.z. o cenných papieroch a investičných službách a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „ZoCP“). Pri rozhodovaní prihliadal aj na čl. 6.4. stanov spoločnosti žalovaného.

Konštatoval, že v konaní nebolo sporné, že dňa 16.06.2016 sa konalo mimoriadne valné zhromaždenie spoločnosti žalovaného na notárskom úrade JUDr. Šikutovej, kde bolo rozhodnuté podľa čl. 6.4 stanov o zmene stanov v dôsledku prijatia uznesenia týkajúceho sa počtu a menovitej hodnoty akcií bez zmeny výšky imania. V nadväznosti na uvedené rozhodnutie o zmene stanov po márnom uplynutí lehoty vo výzve akcionárom na predloženie pôvodných akcií a pôvodných akcií 2 žalovaného za účelom ich výmeny za nové listinné akcie, vyhlásilo predstavenstvo dňa 01.07.2016 v súlade s čl. 6.4. stanov pôvodné akcie a pôvodné akcie 2 za neplatné. Následne žalovaný ako emitent zverejnil informáciu o vydaní nových akcií a vyhlásení pôvodných akcií a pôvodných akcií 2 za neplatné v Obchodnom vestníku a zápis týchto zmien sa uskutočnil aj v Obchodnom registri. Platnosť uznesení prijatých na mimoriadnom valnom zhromaždení konanom dňa 16.06.2016 nebola napadnutá. Sporným v konaní nebolo ani to, že počet a menovitá hodnota akcií spoločnosti žalovaného, ktorým sa mali osoby prítomné na mimoriadnom valnom zhromaždení v decembri 2016 prezentovať ako akcionári nekorešpondovala so zápisom v Obchodnom registri ku dňu konania mimoriadneho valného zhromaždenia, pričom žalovaný nepoprel ani tvrdenie žalobcu, že s pani A. neuzavrel (písomnú) zmluvu na prevod akcií a že spoločnosť žalobcu ako akcionár žalovaného nepožiadala predstavenstvo žalovaného o udelenie súhlasu k prevodu týchto akcií. Rovnako bolo nesporné tvrdenie žalobcu, že ku dňu 19.09.2016, 02.12.2016 nebola spoločnosť AAROW, s.r.o. zapísaná v zozname Centrálného depozitára cenných papierov SR, a.s. ako akcionár žalovaného. Za spornú v konaní považoval súd námietku nedostatku aktívnej vecnej legitímácie, keď žalovaný tvrdil, že vlastníkom 84,73 % podielu akcií žalovaného je spoločnosť AAROW, s.r.o. a žalobca je len bývalým akcionárom, ktorého sa nedotýka žiadne z unesení prijatých na mimoriadnom valnom zhromaždení, preto chýba vecná súvislosť medzi porušením práv bývalého akcionára a prijatými uzneseniami na mimoriadnom valnom zhromaždení, naproti čomu žalobca tvrdil, že spoločnosť AAROW, s.r.o. sa nikdy nestala vlastníkom predmetných akcií a nemohla platne uskutočniť mimoriadne valné zhromaždenie v decembri 2016, keďže akcie, ktoré má AAROW, s.r.o. v neoprávnenej držbe a ktoré boli predložené notárovi na mimoriadnom valnom zhromaždení, boli na základe mimoriadneho valného zhromaždenia dňa 16.06.2016 v čase konania mimoriadneho valného zhromaždenia dňa 02.12.2016 neplatné, pričom spoločnosť AAROW, s.r.o. nebola zapísaná v zozname akcionárov, a preto nemohla ku dňu konania mimoriadneho valného zhromaždenia vykonávať akcionárske práva, čo samo osebe zakladá neplatnosť uznesení mimoriadneho valného zhromaždenia. Súd prvej inštancie dal do pozornosti, že na pojednávaní dňa 11.06.2019 (po zmene zápisu v Obchodnom registri predsedu predstavenstva pána A.) žalovaný zmenil doterajšiu argumentáciu tak, že uviedol, že sa stotožňuje s názorom žalobcu ohľadom tvrdenia, kto je akcionárom žalovaného. S ohľadom na závažnosť námietok vzťahujúcich sa k aktívnej vecnej legitímácii, ktoré súd musí vždy skúmať, považoval konajúci súd za potrebné zaoberať sa posúdením rozhodujúcej otázky, či žalobca je

vlastníkom akcií emitovaných spoločnosťou žalovaného, ktoré predstavujú 84,73 % podiel na základnom imaní žalovaného. V tejto súvislosti zdôraznil, že tvrdenie žalobcu týkajúce sa vyhlásenia neplatnosti 135 listinných akcií na meno, medzi nimi aj tzv. pôvodné akcie, považoval za nesporné. Následne poukázal na zmenu menovitej hodnoty a počtu akcií na mimoriadnom valnom zhromaždení dňa 16.06.2016, pričom konštatoval, že určenie, že akcionárom podieľajúcim sa 15,27 % podielom akcií na riadení spoločnosti žalovaného je TRICORN INVESTMENTS LIMITED, nebolo namietané. Tieto skutočnosti neboli rozporované žalovaným a zároveň ich mal súd preukázané aj výpisom z Obchodného vestníka, Obchodného registra a zoznamu akcionárov Centrálného depozitára cenných papierov SR, a.s.. Z vykonaného dokazovania súd prvej inštancie jednoznačne ustálil, že žalobcovi svedčí aktívna vecná legitímácia v konaní, nakoľko je preukázateľne akcionárom žalovaného vlastnícom 21 kusov akcií emitovaných spoločnosťou žalovaného s vlastníctvom 84,73 % podielu na základnom imaní žalovaného. Uvedené mal súd zistené v nadväznosti na tvrdenie žalobcu, že neuzavrel s pani A. zmluvu o prevode akcií, teda chýbal akýkoľvek prejav vôle žalobcu ako majiteľa akcií na ich prevod, čo znamená, že nemohlo dôjsť ani k rubopisovaniu akcií. V tomto smere poukázal na to, že v rámci negatívnej dôkaznej teórie, bolo dôkazné bremeno preukázania tohto tvrdenia na žalovanom, ak tvrdil, že k nadobudnutiu akcií a prevodu vlastníckeho práva k akciám došlo. S ohľadom na žalobcom tvrdenú absenciu vôle na prevod akcií a teda samotnej zmluvy, ako aj absenciu vlastných tvrdení k predmetnej otázke zo strany žalovaného a intervenienta, súd v konaní nemal za sporné tvrdenie žalobcu o tom, že písomná forma zmluvy týkajúca sa nadobudnutia a prevodu akcií neexistuje. Zároveň žalobca tvrdil, že v prípade prevodu nebola na strane žalobcu žiadna vôľa, ani prejav vôle predmetné akcie previesť na inú osobu a pani A. „doplnila svoje identifikačné údaje do biankorubopisov pôvodných akcií takým spôsobom, že pôvodné akcie boli rubopisované na jej rad, a to bez akéhokoľvek právneho dôvodu, pretože pani A. neuzatvorila s INVESTMENTS NOMINEES INC. žiadnu právne relevantnú zmluvu o prevode akcií“. Na základe absencie skutkových tvrdení zo strany žalovaného/intervenienta súd preto ani nemohol dospieť k záveru, na základe akého právneho titulu mali byť akcie údajne prevedené. V tomto smere zdôraznil, že nie je možné automaticky z iného konania - v danom prípade trestného, prevziať tvrdenia iných osôb, ako pani A. o darovaní cenných papierov za tvrdenia žalovaného, či intervenienta a následne ich preskúmať ako rozporné s tvrdeniami žalobcu. S ohľadom na uvedené konštatoval, že v konaní zo strany žalovaného/intervenienta absentovali účinné popretia skutkových tvrdení vlastnými tvrdeniami, čo vedie k strate sporu. Ďalej uviedol, že vo vzťahu k spoločnosti je prevod akcií na meno účinný až zápisom nového akcionára do zoznamu akcionárov. Súd mal výpisom zo zoznamu akcionárov vedeným Centrálnym depozitárom cenných papierov SR, a.s. zistené, že ku dňu konania mimoriadneho valného zhromaždenia dňa 02.12.2016 bol zapísaným výlučným vlastníkom z celkovej emisie žalovaného v počte 21 kusov akcií INVESTMENTS NOMINEES, INC. a v počte 3 a 2 kusov akcií TRICORN INVESTMENTS LIMITED, čo znamená, že v čase konania mimoriadneho valného zhromaždenia sa nemohla spoločnosť AAROW, s.r.o. domáhať výkonu akcionárskych práv, teda aj účasti a hlasovania na mimoriadnom valnom zhromaždení spoločnosti žalovaného, ak by aj takéto valné zhromaždenie bolo riadne zvolané. Poukázal na to, že žalovaný nerozporoval tvrdenie žalobcu, že predstavenstvo žalovaného nebolo žiadnym spôsobom požiadané o udelenie súhlasu na prevod akcií v zmysle príslušného ustanovenia stanov, ktorá skutočnosť vyplýva aj z čestného vyhlásenia L.. A. N. zo dňa 08.12.2016, čo má vplyv na účinnosť prejavu vôle vlastníka akcií týkajúceho sa prevodu akcií na inú osobu v prípade, ak by takéto zmluva bola vôbec uzatvorená. Konštatoval, že v konaní nebolo ani tvrdené, že zmluva o prevode akcií bola uzavretá a už vôbec nebol titul a modus nadobudnutia akcií preukázaný predložením všetkých rubopisovaných akcií, čím v konaní nebola splnená povinnosť tvrdenia a na ňu nadväzujúca povinnosť unesenia dôkazného bremena, ktorá v zmysle negatívnej dôkaznej teórie spočívala na žalovanom. V nadväznosti na uvedené upozornil na zistené skutočnosti z tvrdení žalobcu, podporené listinnými dôkazmi, ktoré žalovaný účinne nepoprel, a to že akcionári na základe písomnej zmluvy o úschove zverili svoje akcie emitované žalovaným do úschovy žalovaného, tieto akcie boli biankorubopismi, pričom identifikačné údaje do biankorubopisov doplnila pani A. bez uzatvorenia so žalobcom akejkoľvek relevantnej zmluvy o prevode akcií, teda samotného prejavu vôle vlastníka akcií. Na základe zistených nesporných skutočností, a to chýbajúcej vôle žalobcu akcie previesť, či odplatne formou kúpnej zmluvy alebo bezodplatne formou darovacej zmluvy, ktorá musí byť navyše písomná, bez predloženia akcií, ktoré by boli žalobcom rubopisované a bez súhlasu predstavenstva žalovaného, ktorý bol potrebný a účinného prevodu zápisu do zoznamu akcionárov, súd prvej inštancie konštatoval, že k zmene majiteľa akcií dôjsť nemohlo. S poukazom na zmenu argumentácie žalovaného po zmene člena predstavenstva, keď sa stotožnil s tvrdeniami žalobcu o tom, kto je akcionárom spoločnosti žalovaného, súd pristúpil k skúmaniu rozporu záujmov žalovaného a intervenienta na strane žalovaného, ktorí uvádzali za majoritného akcionára žalovaného rozdielne

právnické osoby. S ohľadom na ničotnosť konaného mimoriadneho valného zhromaždenia a uznesení na ňom prijatých, ktorými mal byť zvolený intervenient za predsedu predstavenstva konštatoval, že v uvedenom konaní pán W. obhajoval len svoje vlastné záujmy, a to zotrvanie vo funkcii predsedu predstavenstva, ktoré nekorešpondujú so záujmami žalovaného na tom, aby svoje akcionárske práva vykonávali právnické osoby, ktorým tieto práva riadne prináležia. Súd ďalej uviedol, že mimoriadne valné zhromaždenie konané dňa 02.12.2016 ne zvolala spoločnosť žalovaného a nezúčastnili sa na ňom akcionári spoločnosti žalovaného, a preto ide o tzv. fiktívne valné zhromaždenie, nazývané aj ničotné valné zhromaždenie a akékoľvek uznesenia prijaté na takomto valnom zhromaždení nie sú uzneseniami prijatými spoločnosťou žalovaného v súlade so zákonom, preto ide o vadu, ktorá zakladá ich ničotnosť. Zdôraznil, že na rozdiel od vyslovenia neplatnosti uznesenia valného zhromaždenia, záver o ničotnosti uznesenia valného zhromaždenia je možné prijať v akomkoľvek konaní. Konštatoval, že aj keď ide o tzv. ničotné právne akty, ktoré boli prijaté na ničotnom valnom zhromaždení spoločnosti, je potrebné pristúpiť k ich skúmaniu a vzhľadom na procedurálne hľadisko predmetného typu konania vysloviť aj neplatnosť týchto uznesení, pre potrebu naliehavosti takéhoto skúmania zo strany žalobcu. Záverom súd vyslovil názor, že v predmetnom prípade sa zásadným spôsobom predmetnými uzneseniami zasiahlo do štruktúr spoločnosti, stanov a zmeny celého predstavenstva spoločnosti, v dôsledku ktorého vykonávali funkciu štatutárneho orgánu osoby, ktoré na to neboli oprávnené, nehovoriac o prijatých ďalších rozhodnutiach týchto osôb, ktoré vyvolali ďalšie prebiehajúce spory, o ktorých má súd vedomosť z dopytov a žiadostí iných súdov. Nemenej podstatnou skutočnosťou, ktorú súd zohľadňoval pri vyslovení neplatnosti boli zápisy v Obchodnom registri a účinnosť dopadov týchto zápisov pre fungovanie samotnej spoločnosti, ako aj vyhlásenie neplatnosti z dôvodu právnej istoty a usporiadania pomerov medzi stranami konania a jednoznačného stanovenia neexistencie účinkov uznesení (vyhlásenie neplatnosti uznesení pôsobí na zrušenie účinkov prijatých uznesení valného zhromaždenia od počiatku prijatých uznesení spätne - ex tunc ku dňu konania takéhoto zhromaždenia). Vzhľadom na uvedené dospel k záveru, že žaloba je dôvodná, pričom v konaní úspešnému žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania voči žalovanému a voči intervenientovi na strane žalovaného.

2. Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie intervenient na strane žalovaného. Svoje podanie odôvodnil tým, že súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností podľa § 365 ods. 1 písm. e) CSP, súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam podľa § 365 ods. 1 písm. f) CSP, rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci podľa § 365 ods. 1 písm. h) CSP.

Uviedol, že predmetom uznesení mimoriadneho valného zhromaždenia konaného dňa 02.12.2016 boli personálne zmeny štatutárneho orgánu a zmena sídla žalovaného. Nakoľko žiadne z rozhodnutí prijatých na predmetnom valnom zhromaždení sa žalobcu, ako bývalého akcionára, netýkalo, naďalej namietal aktívnu vecnú legitímáciu žalobcu na podanie takejto určovacej žaloby. Podľa odvolateľa nemožno prisvedčiť názoru súdu prvej inštancie, že nie je dôvod na prerušenie konania až do právoplatného skončenia konania vedeného na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 30Cb/3/2017 o určenie, kto je akcionárom žalovaného, tak ako to navrhol intervenient. Mal za to, že za predpokladu, že Okresný súd Bratislava I v danom konaní určí, že akcionárom žalovaného nie je žalobca, bude zrejme, že tento nemá aktívnu vecnú legitímáciu v tomto konaní. S ohľadom na zásadu hospodárnosti konania mal za to, že návrh na prerušenie konania je opodstatnený a zodpovedá § 164 CSP. S ohľadom na všetky relevantné okolnosti daného sporu je podľa neho účelné a hospodárne konanie prerušiť do skončenia uvedeného konania, pretože výsledok tohto konania, v ktorom sa rieši otázka majúca podstatný vplyv a význam pre rozhodnutie, môže podstatne zmeniť rozhodnutie vo veci samej. Okrem toho namietal, že súd prvej inštancie v spore nevykonal dôkazy navrhnuté zo strany intervenienta, ktoré mali význam pre rozhodnutie vo veci samej a viaceré dôkazy, ktoré v spore vykonal, nevzal pri svojom rozhodovaní vôbec do úvahy. V tejto súvislosti poukázal na to, že navrhol výsluch svedkov za účelom preukázania prevodu a nadobudnutia akcií obchodnou spoločnosťou AAROW s.r.o., ktorá je majoritným akcionárom žalovaného a akcionárskej štruktúry žalovaného v rozhodnom období. Mal za to, že v súlade s negatívnou dôkaznou teóriou, práve vykonanie dôkazov, ktoré navrhoval, bolo spôsobilé preukázať, kto je akcionárom žalovaného. V súvislosti so svojou odvolacou argumentáciou zároveň odkázal na svoje predchádzajúce podania. S ohľadom na uvedené navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok v celom rozsahu zrušil a vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

3. K odvolaniu intervenienta na strane žalovaného sa vyjadril žalobca podaním doručeným súdu dňa 21.08.2019. Uviedol, že výsluch intervenientom navrhovaných svedkov nebol potrebný na zistenie

rozhodujúcich skutočností, keďže intervenient v konaní nepredložil zmluvu o prevode akcií a ani netvrdil, že zmluva o prevode akcií existuje, taktiež neuviedol skutkové tvrdenia týkajúce sa vysvetlenia prevodu akcií, nepredložil príslušné akcie s rubopisom, ktorým sa mali prevádzať, nepreukázal, že bol daný súhlas predstavenstva žalovaného na prevod akcií žalobcu a absentoval aj zoznam akcionárov, z ktorého by vyplývalo, že ku dňu konania mimoriadneho valného zhromaždenia dňa 02.12.2016 bol v zozname akcionárov zapísaný AAROW s.r.o.. Poukázal na to, že v tejto situácii dôkaznej núdze, nie je zrejmé, k čomu mali intervenientom navrhované výsluchy svedkov viesť, keďže intervenient neunesol dôkazné bremeno ani vo vzťahu k existencii prevodu akcií. Vyjadril názor, že súd prvej inštancie v bode 30. rozsudku jasne a náležite odôvodnil, z akých dôvodov nevykonal výsluch intervenientom navrhnutých svedkov. Na základe uvedeného mal za to, že nebol naplnený odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. e) CSP. Ohľadne námietky nedostatku aktívnej vecnej legitímácie poukázal na to, že žalovaný na pojednávaní dňa 11.06.2019 nerozporoval, že žalobca je akcionárom žalovaného a intervenient v konaní netvrdil, ani nepreukázal, že existuje zmluva o prevode akcií a ani neuviedol okolnosti, akým spôsobom mali pani A. a následne AAROW s.r.o. akcie nadobudnúť. Vo vzťahu k námietkam intervenienta o neprerušení konania uviedol, že v zmysle § 357 písm. n) CSP je možné podať odvolanie len proti uzneseniu o prerušení konania podľa § 162 ods. 1 písm. a) a § 164 CSP. V tomto smere poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Obo/15/2018 zo dňa 04.12.2019, podľa ktorého proti rozhodnutiu, ktorým súd zamietol návrh na prerušenie konania podľa § 164 CSP, nie je odvolanie prípustné. Žiadal, aby súd na námietky intervenienta, že súd konanie neprerušil, neprihliadal, nakoľko sa nejedná o odvolací dôvod v zmysle CSP. Súd prvej inštancie podľa neho rozhodnutie o zamietnutí návrhu na prerušenie konania náležite odôvodnil v bode 31. a 32. rozsudku. Vzhľadom na uvedené navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok potvrdil v celom rozsahu a zaviazal intervenienta na náhradu trov konania.

4. K vyjadreniu žalobcu sa vyjadril intervenient na strane žalovaného podaním doručeným súdu dňa 04.10.2019. Zdôraznil, že výsluch svedkov navrhol práve za účelom preukázania prevodu a nadobudnutia akcií spoločnosťou AAROW s.r.o., a teda nie je možné považovať jeho aktívnu participáciu na prebiehajúcom konaní, spočívajúcu v navrhovaní dôkazov za účelom preukázania ním tvrdených skutočností, ako neunesenie dôkazného bremena, keď tieto dôkazy neboli vykonané zo strany súdu, hoci boli spôsobilé objasniť skutočnosti podstatné pre toto konanie. V ďalšom odkázal na svoju predošlú argumentáciu.

5. K vyjadreniu intervenienta na strane žalovaného sa vyjadril žalobca podaním doručeným súdu dňa 21.10.2019. Zdôraznil, že výsluch intervenientom navrhovaných svedkov nebol potrebný na zistenie rozhodujúcich skutočností, resp. jednalo by sa o dôkaz, ktorý by bol zbytočný, neúčelný a v rozpore so zásadou rýchlosti a hospodárnosti konania. Vyjadril názor, že výsluch svedkov k štruktúre žalovaného zároveň nie je potrebný z dôvodu, že táto vyplýva z Obchodného registra, pričom intervenientom navrhovaní svedkovia boli členmi orgánov žalovaného len do roku 2015, t.j. nemohli sa vyjadriť k okolnostiam mimoriadneho valného zhromaždenia dňa 02.12.2016, keďže v danom čase už u žalovaného nepôsobili. Vo zvyšku žalobca zopakoval svoju predošlú argumentáciu.

6. Žalovaný sa k odvolaniu intervenienta nevyjadril.

7. Krajský súd v Bratislave, ako súd odvolací podľa § 34 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), preskúmal vec v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379 a § 380 CSP) bez nariadenia pojednávania, pričom termín verejného vyhlásenia rozsudku bol v súlade s § 219 ods. 1, 3 a § 378 ods. 1 CSP oznámený na úradnej tabuli súdu a webovej stránke Krajského súdu v Bratislave. Odvolací súd dospel k záveru, že odvolanie proti I. výroku napadnutého rozsudku je potrebné odmietnuť, nakoľko smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je odvolanie prípustné a v časti II. a III výroku je potrebné napadnutý rozsudok č.k. 31Cb/184/2016-581 zo dňa 02.07.2019 potvrdiť ako vecne správny.

8. Podľa § 355 ods. 2 CSP, proti uzneseniu súdu prvej inštancie je prípustné odvolanie, ak to zákon pripúšťa.

9. Podľa § 357 písm. n) CSP, odvolanie je prípustné proti uzneseniu súdu prvej inštancie o prerušení konania podľa § 162 ods. 1 písm. a) a § 164.

10. Podľa § 386 písm. c) CSP, odvolací súd odmietne odvolanie, ak smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je odvolanie prípustné.

11. Z obsahu podaného odvolania vyplýva, že intervenient podal odvolanie i proti I. výroku rozsudku, ktorým súd prvej inštancie zamietol jeho návrh na prerušenie konania. Odvolací súd poukazuje na to, že v zmysle ustanovenia § 355 ods. 2 CSP, proti uzneseniu súdu prvej inštancie je prípustné odvolanie, iba ak to zákon pripúšťa. Odvolanie je prípustné len v taxatívne uvedených prípadoch v ustanovení § 357 CSP. Podľa § 357 písm. n) CSP, odvolanie je prípustné proti uzneseniu súdu o prerušení konania podľa § 162 ods. 1 písm. a) a § 164. Civilný sporový poriadok však v ustanovení § 357 nepripúšťa odvolanie voči uzneseniu o zamietnutí návrhu na prerušenie konania. Odvolací súd z tohto dôvodu odvolanie podané intervenientom voči I. výroku rozsudku, ktorým súd prvej inštancie zamietol návrh na prerušenie konania, podľa § 386 písm. c) CSP odmietol, pretože smeruje voči rozhodnutiu, proti ktorému odvolanie nie je prípustné. Na podporu uvedeného odvolací súd poukazuje na právny názor „Ak bol však podaný návrh na prerušenie konania a súd mu nevyhovel, nie je proti zamietavému uzneseniu prípustné odvolanie podľa § 357 písm. n).“ (Števec, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M., a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha: C. H. Beck, 2016, 1540 s.)

12. Podľa § 359 CPS odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

13. Podľa § 360 ods. 1, 2 CSP odvolanie môže podať intervenient, ak tvorí so stranou podľa § 359 nerozlučné spoločenstvo podľa § 77. V ostatných prípadoch môže intervenient podať odvolanie so súhlasom strany podľa § 359.

14. Podľa čl. 17 CSP, súd postupuje v konaní tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá, predchádza zbytočným prietahom, koná hospodárne a bez zbytočného a neprimeraného zaťažovania strán sporu a iných osôb.

15. Podľa § 185 ods. 1 CSP, súd rozhodne, ktoré z navrhnutých dôkazov vykoná.

16. Podľa § 220 ods. 2 CSP, v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

17. Podľa § 387 ods. 1 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

18. Podľa § 387 ods. 2 CSP ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

19. Odvolací súd sa v zmysle § 387 ods. 2 CSP stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia Okresného súdu Bratislava I č.k. 31Cb/184/2016-581 zo dňa 02.07.2019, pretože vykazuje známky vecnej správnosti. V odvolaní intervenient na strane žalovaného neargumentuje žiadnymi skutočnosťami a dôkazmi, ktoré by mali za následok zrušenie daného rozhodnutia. Z konania pred súdom prvej inštancie i odvolacím súdom iný, než napadnutým rozsudkom vyslovený právny záver nevyplýva a v odvolaní uvedené argumenty nie sú spôsobilé privodiť iné právne hodnotenie stavu veci. Na zdôraznenie správnosti napádaného rozhodnutia uvádza odvolací súd nasledovné:

20. Predmetom konania bol návrh žalobcu na určenie neplatnosti všetkých uznesení č. 1 až 7 mimoriadneho valného zhromaždenia žalovaného, ktoré sa konalo dňa 02.12.2016 o 9:00 hod. na notárskom úrade JUDr. Miloslava Kováča. Dňa 18.04.2019 súdu prvej inštancie oznámil O.. M. W. vstup do konania ako intervenient na strane žalovaného. Intervenient v predmetnom podaní navrhol prerušenie konania do právoplatného skončenia konania vedeného na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 30Cb/3/2017 o určenie, kto je akcionárom spoločnosti žalovaného. Na základe námietok strán

súd prvej inštancie uznesením č.k. 31Cb/184/2016-488 zo dňa 29.04.2019 pripustil vstup intervenienta na strane žalovaného do konania. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie I. výrokom zamietol uvedený návrh na prerušenie konania, II. výrokom určil že všetky uznesenia mimoriadneho valného zhromaždenia žalovaného, ktoré sa konalo dňa 02.12.2016 o 9:00 hod. na notárskom úrade JUDr. Miloslava Kováča, sú neplatné a III. výrokom žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania voči žalovanému a intervenientovi na strane žalovaného. Proti tomuto rozsudku podal odvolanie intervenient na strane žalovaného, pričom namietal nevykonanie navrhovaných dôkazov, nedostatok aktívnej vecnej legitímácie žalobcu a nesprávny názor súdu prvej inštancie o tom, že nie je dôvod na prerušenie konania.

21. Odvolací súd sa primárne zaoberal tým, či odvolanie podané intervenientom na strane žalovaného je prípustné. Právo intervenienta podať odvolanie je závislé od toho, či strana, pri ktorej intervenient vystupoval v konaní, bola úspešná alebo nie. Ak nebola úspešná, pretože rozhodnutie bolo vydané v jej neprospech, môže odvolanie podať tak strana, ako aj intervenient. Podľa § 360 ods. 1 CSP odvolanie môže podať intervenient, ak tvorí so stranou podľa § 359 nerozlučné spoločenstvo podľa § 77. V prípade, ak z povahy veci vyplýva, že tvoria strana a jej intervenient nerozlučné spoločenstvo, odvolanie intervenienta je bez ďalšieho prípustné, t.j. právo intervenienta podať odvolanie nie je viazané na súhlas strany (§ 360 ods. 2 CSP a contrario). V zmysle § 77 ods. 1 CSP nerozlučné spoločenstvo je procesné spoločenstvo, v ktorom ide o také spoločné práva alebo povinnosti, že sa rozsudok musí vzťahovať na každého, kto vystupuje ako žalobca alebo žalovaný; procesný úkon jedného z nich platí i pre ostatných. Súd prvej inštancie v uznesení č.k. 31Cb/184/2016-488 zo dňa 29.04.2019, ktorým pripustil vstup intervenienta na strane žalovaného do konania, konštatoval, že „z obsahu spisu vyplynuli také skutočnosti, ktoré na základe osobitného predpisu zakladajú záväznosť rozsudku pre intervenienta, a teda, ktoré zakladajú medzi ním a žalovaným, na strane ktorého vystupuje, nerozlučné spoločenstvo.“ V danom prípade mal aj odvolací súd preukázané, že intervenient tvorí so žalovaným nerozlučné spoločenstvo podľa ustanovenia § 77 CSP a nepriaznivé rozhodnutie sa vzťahuje okrem žalovaného i na intervenienta. Uvedené potom zakladá právo intervenienta podať odvolanie voči napadnutému rozsudku v súlade s § 359 v spojení s § 360 CSP.

22. Intervenient v odvolaní namietal, že súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, ktoré mali podľa neho význam pre rozhodnutie vo veci samej a viaceré dôkazy, ktoré v spore vykonal, nechal pri svojom rozhodovaní vôbec do úvahy. Uviedol, že navrhol výsluch svedkov za účelom preukázania prevodu a nadobudnutia akcií obchodnou spoločnosťou AAROW s.r.o. a práve vykonanie ním navrhovaných dôkazov bolo spôsobilé preukázať, kto je akcionárom žalovaného. Odvolací súd v tejto súvislosti poukazuje na bod 30. odôvodnenia napadnutého rozsudku, v ktorom súd prvej inštancie vyčerpávajúcim spôsobom vysvetlil, z akých dôvodov nevykonal intervenientom navrhované dôkazy, na ktoré odvolací súd zároveň v ďalšom odkazuje. Súd prvej inštancie správne uviedol, že vykonanie intervenientom navrhovaných dôkazov výsluchom svedkov W. A., M. W., F. B., O. A., V. A. vo vzťahu k prevodu akcií a štruktúre spoločnosti žalovaného, by bolo nadbytočné. Odvolací súd sa stotožňuje s právnym názorom súdu prvej inštancie, že skutočnosti ohľadne štruktúry spoločnosti žalovaného vyplývajú z Obchodného registra. Rovnako súd prvej inštancie správne uviedol, že výpoveď týchto svedkov nemôže nahradiť absenciu skutkových tvrdení, právny titul prevodu akcií a modus prevodu akcií, ktorý musí byť vykonaný písomnou zmluvou. Z tohto dôvodu súd prvej inštancie postupoval správne, v súlade so zásadou rýchlosti a hospodárnosti konania podľa čl. 17 CSP, keď nevykonal predmetné dôkazy navrhnuté intervenientom na strane žalovaného. Odvolací súd zastáva názor, že i bez vykonania intervenientom navrhnutých dôkazov mal súd prvej inštancie dostatočne zistený skutkový stav na to, aby mohol vo veci spravodlivo rozhodnúť. Odvolací súd ďalej pripomína, že v zmysle § 185 ods. 1 CSP súd rozhodne, ktoré z navrhnutých dôkazov vykoná, pričom súd prvej inštancie zároveň v bode 30. odôvodnenia napadnutého rozsudku v súlade s ustanovením § 220 ods. 2 CSP jasne a výstižne vysvetlil, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil a prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy. Vo vzťahu k námietke intervenienta, že súd prvej inštancie viaceré dôkazy, ktoré v spore vykonal, nechal vôbec pri rozhodovaní do úvahy, odvolací súd poukazuje na to, že ide o neurčitú námietku, intervenient žiadnym spôsobom bližšie nešpecifikoval, ktoré konkrétne dôkazy má na mysli, pričom zároveň ide o tvrdenie neopodstatnené. Vzhľadom na uvedené odvolací súd považoval tieto námietky intervenienta za nedôvodné.

23. Intervenient ďalej namietal nedostatok aktívnej vecnej legitímácie žalobcu v konaní z dôvodu, že žiadne z rozhodnutí, prijatých na mimoriadnom valnom zhromaždení dňa 02.12.2016, sa žalobcu, ako bývalého akcionára, netýkalo (išlo o personálne zmeny štatutárneho orgánu a zmenu sídla žalovaného).

Vecnou legitímáciou, či už aktívnu alebo pasívnu, sa vo všeobecnosti v civilnom konaní rozumie oprávnenie účastníkov vyplývajúce z hmotného práva. Aktívnu vecnú legitímáciu má ten z účastníkov, komu svedčí stav vyplývajúci z hmotného práva, teda kto je nositeľom subjektívneho práva, o ktorom sa v konaní rozhoduje. Skúmanie vecnej legitímácie, či už aktívnej alebo pasívnej, je imanentnou súčasťou každého súdneho konania, pričom súd vecnú legitímáciu skúma vždy aj bez návrhu a aj v prípade, že ju žiadna zo strán nenamieta. Z hľadiska posúdenia vecnej legitímácie nie je rozhodujúce, či a na základe čoho sa určitá fyzická osoba alebo právnická osoba subjektívne cíti byť účastníkom určitého hmotnoprávneho vzťahu, ale vždy iba to, či účastníkom objektívne je alebo nie je. Nedostatok aktívnej legitímácie znamená, že ten, kto o sebe tvrdí, že je nositeľom hmotnoprávneho oprávnenia (žalobca), nie je nositeľom toho hmotnoprávneho oprávnenia, o ktoré v konaní ide. Odvolací súd sa však ani s touto námietkou intervenienta nestotožnil, nakoľko v konaní pred súdom prvej inštancie bola preukázaná aktívna vecná legitímácia žalobcu v tomto konaní, keď práve žalobca je tým subjektom, ktorému svedčí stav vyplývajúci z hmotného práva, teda je nositeľom subjektívneho práva. Súd prvej inštancie aktívnu vecnú legitímáciu žalobcu v konaní dostatočne skúmal a svoj záver presvedčivým spôsobom zdôvodnil. Odvolací súd sa s jeho právnym názorom plne stotožňuje a v tejto súvislosti odkazuje na odôvodnenie napadnutého rozsudku, kde sa súd prvej inštancie aktívnu vecnou legitímáciou žalobcu v spore bližšie zaoberal. Odvolací súd len zdôrazňuje, že z vykonaného dokazovania pred súdom prvej inštancie jednoznačne vyplýva, že žalobca je akcionárom žalovaného vlastnícom 21 kusov akcií emitovaných spoločnosťou žalovaného s vlastníctvom 84,73 % podielu na základnom imaní žalovaného. V konaní totiž okrem iného nebola preukázaná existencia zmluvy o prevode akcií medzi žalobcom a pani Pávkovou, a teda absentoval prejav vôle žalobcu ako majiteľa akcií na ich prevod, následne preto nemohlo dôjsť ani k rubopisovaniu akcií. Je potrebné tiež poukázať na to, že žalovaný a intervenient na strane žalovaného v tomto smere ani neuviedli vlastné skutkové tvrdenia k predmetnej otázke a účinným spôsobom nepopreli relevantné skutkové tvrdenia žalobcu. Nesplnenie povinnosti tvrdenia a nadväzujúcej dôkaznej povinnosti následne viedlo k strate sporu žalovaného a intervenienta na strane žalovaného.

24. V sporovom konaní sú strany sporu povinné označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. Dôkazná povinnosť v sporovom konaní, t.j. povinnosť označiť dôkazy na svoje tvrdenia, znamená, že iniciatíva pri zhromažďovaní dôkazov leží zásadne na stranách sporu. Strana, ktorá neoznačila dôkazy potrebné na preukázanie svojich tvrdení, nesie nepriaznivé dôsledky v podobe takého rozhodnutia súdu, ktoré bude vychádzať zo skutkového stavu zisteného na základe vykonaných dôkazov. Zákon určuje dôkazné bremeno ako procesnú zodpovednosť strany za výsledok konania, pokiaľ je určený výsledkom vykonaného dokazovania. Dôsledkom toho, že tvrdenie strany nie je preukázané (v tom zmysle, že súd ho nepovažuje za pravdivé) na základe navrhnutých dôkazov, je pre stranu nepriaznivé rozhodnutie.

25. Aby strana mohla splniť svoju zákonnú povinnosť označiť potrebné dôkazy, musí predovšetkým splniť svoju povinnosť tvrdenia. Predpokladom dôkaznej povinnosti je teda tvrdenie skutočností stranou sporu, tzv. bremeno tvrdenia. Medzi povinnosťou tvrdenia a dôkaznou povinnosťou je úzka vzájomná väzba. Ak strana nespĺní svoju povinnosť tvrdiť skutočnosti rozhodné z hľadiska hypotézy právnej normy, potom spravidla ani nemôže splniť dôkaznú povinnosť. Nesplnenie povinnosti tvrdenia, teda neunesenie bremena tvrdenia, má za následok, že skutočnosť, ktorú strana netvrdila, nebude predmetom dokazovania. Neunesenie bremena tvrdenia o tejto skutočnosti bude mať pre stranu za následok pre neho nepriaznivé rozhodnutie.

26. Vo vzťahu k odvolaciemu dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. h) CSP, keď podľa názoru intervenienta napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, odvolací súd poukazuje na to, že intervenient tento odvolací dôvod bližšie nešpecifikoval, z odvolania nie je zrejmé, ktorú konkrétnu právnu normu mal podľa neho súd prvej inštancie na prejednávajúcu vec aplikovať nesprávne, pričom odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozhodnutia žiadny takýto nedostatok nezistil. V prípade, že intervenient mal na mysli ustanovenie § 164 CSP o prerušení konania, odvolací súd poukazuje na bod 11. odôvodnenia tohto rozhodnutia. Odvolací súd preto dospel k záveru, že ani jeden z intervenientom uvádzaných odvolacích dôvodov nebol naplnený, súd prvej inštancie vykonal všetky dôkazy, ktoré boli potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, na základe vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam a zároveň vec správne právne posúdil.

27. Na záver považuje odvolací súd za potrebné doplniť, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam,

prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemá odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom konaní, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (uznesenie Najvyššieho súdu SR zo 16.11.2011, sp. zn. 6 Cdo 145/2011).

28. Odvolací súd s ohľadom na vyššie uvedené odvolanie proti I. výroku napadnutého rozsudku v zmysle § 386 písm. c) CSP odmietol, nakoľko smeruje voči rozhodnutiu, proti ktorému nie je odvolanie prípustné a zároveň napadnutý rozsudok Okresného súdu Bratislava I č.k. 31Cb/184/2016-581 zo dňa 02.07.2019 v časti II. a III. výroku v zmysle § 387 ods. 2 CSP potvrdil ako vecne správny.

29. O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté v súlade s § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP tak, že žalobca má voči intervenientovi na strane žalovaného nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

30. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je prípustné podať dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).